

Arrest

nr. 266 191 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 255 961 van 8 juni 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 9 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/06/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Tegen het arrest nr.255.961 van 08.06.2021 wordt voor 8.10.2021 een verzoekschrift ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De ingeroepen argumenten zijn genomen uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoekster ontwikkelt middelen waarin zij uitlegt dat de asielinstanties hun verplichtingen onder artikel 3 en 13 van het EVRM niet nageleefd hebben.

Verzoekster heeft tijdens haar procedure om internationale bescherming aangetoond dat de Ahmadi-gemeenschap in haar dorp en provincie geconfronteerd wordt met daden van vervolging waaronder grafschennis en de destructie van moskeeën.

Verzoekster stelt dat zij bedreigd en beschuldigd werd van dorpsgenoten te hebben willen bekeren. Dit plaatst haar in een zeer gevaarlijke positie aangezien er op het proberen bekeren tot het Ahmadi-geloof zware straffen staan.

De Belgische asielinstanties stellen dat verzoekster geen gevaar loopt in Pakistan enkel omwille van het feit dat zij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap. Zij zijn eveneens van mening dat verzoekster niet heeft aangetoond het slachtoffer te zijn van persoonlijke vervolging omwille van haar geloof in Pakistan.

Verzoekster, als lid van de Ahmadi-gemeenschap, is echter het lid van een groep die op systematische wijze vervolgd wordt in haar land van herkomst. In het arrest *Saadi v. Italië*, 37201/06 van 28.2.2006, §132, stelt het EHRM dat:

“In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court considers that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes, where necessary on the basis of the sources mentioned in the previous paragraph, that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership of the group concerned (see, mutatis mutandis, Salah Sheekh, cited above, §§ 138-149).”

Op 13.7.2021 stelden de VN-experten Ahmed Shaheed, Speciale Rapporteur voor vrijheid van religie of geloof; Irene Khan, Speciale Rapporteur voor de promotie en bescherming van het recht op vrijheid van mening en meningsuiting en Fernand de Varennes, Speciale Rapporteur voor de situatie van minderheden een open brief op, gericht aan de internationale gemeenschap en alle lidstaten met betrekking tot de situatie van de Ahmadi's:

“In our capacity as Special Procedures mandate holders, we have intervened with the concerned Governments and strengthened awareness of international community about the dire situation in which Ahmadis find themselves and we have raised serious concerns at the panoply of human rights violations suffered by them. Such violations are not limited to existing discriminatory institutional and legal settings, but they also extend to acts and coordinated campaigns of discrimination, stigmatization and blatant aggression against their identity, cultural, social and political existence, often on the grounds of a perceived and politically instrumentalized doctrinal disagreement around Islam, and the entrenched prejudice that they are not to be considered as “real Muslims.”

[...]

Of particular concern are the constitutional provisions, special ordinances, ministerial decrees, or religious edicts that stigmatize and discriminate against the Ahmadiyya community in countries such as Indonesia and Pakistan, and which prohibit Ahmadis from identifying themselves as Muslims, freely expressing their beliefs, practicing their faith, and from effectively participating in public life. Ahmadis are often denied access to public-service employment on religious grounds and are particularly vulnerable to violations under laws on offences relating to religion (blasphemy laws). They are also targeted by laws regulating new technologies and social media platforms, with the aim to suppress their dissenting views and beliefs, enhance control of their minority communities and further increase their persecution through coordinated online hate campaigns and, in certain cases, online coordinated acts of collective punishment.”

[...]

In addition to discriminatory legislative and policy frameworks, Ahmadiyya Muslims have often been the target of discrimination, exclusion, hate campaigns and violence, including arbitrary arrests and detentions, verbal and physical attacks in the public sphere, as well as attacks against their cultural sites and places of worship. Ahmadi women are particularly affected, as they face harassment and discrimination due to their distinctive traditional Ahmadi attire, which makes them immediately recognisable, while Ahmadi children and youth are often denied admission to schools and higher education institutions because of their faith, and constantly suffer intimidation and bullying, thus forcing them to drop out and interrupt their studies. Reports also indicate that Ahmadis are still portrayed in a negative light in school textbooks, while Ahmadiyya educational institutions are often seized and administratively closed by state authorities.” (stuk 3)

De Speciale Rapporteurs erkennen dat de Ahmadi-gemeenschap als groep het slachtoffer is van systematische discriminatie, stigmatisering, agressies uitsluiting, haatcampagnes en geweld.

Als lid van de Ahmadi-gemeenschap, waarvan eveneens geweten is dat zij lid is van de Ahmadi-gemeenschap, loopt verzoekster een rechtstreeks risico op vervolging, omwille van de daden van vervolging die in het algemeen gericht worden aan de gemeenschap.

Om te kunnen genieten van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM moet verzoekster op het Belgisch grondgebied kunnen blijven om de procedure voor het EHRM te kunnen bijwonen.

Een gedwongen uitwijzing naar Pakistan schendt in die zin de artikelen 3 en 13 van het EVRM en 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

3.1.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.1.3. De verzoekende partij betoogt dat zij tijdens haar procedure om internationale bescherming aangetoond heeft dat de Ahmadi-gemeenschap in haar dorp en provincie geconfronteerd wordt met daden van vervolging waaronder grafschennis en de destructie van moskeeën, dat zij bedreigd werd en ervan beschuldigd werd dorpsgenoten te hebben willen bekeren, dat dit haar in een zeer gevaarlijke positie plaatst aangezien er op het proberen bekeren tot het Ahmadi-geloof zware straffen staan, dat de Belgische instanties stellen dat zij geen gevaar loopt in Pakistan enkel omwille van het feit dat zij behoort tot de Ahmadi-gemeenschap, dat zij eveneens van mening zijn dat zij niet heeft aangetoond het slachtoffer te zijn van persoonlijke vervolging omwille van haar geloof in Pakistan, dat zij als lid van de Ahmadi-gemeenschap, echter lid is van een groep die op systematische wijze wordt vervolgd in haar land van herkomst, dat op 13 juli 2021 VN-experten een open brief opstelden, gericht aan de internationale gemeenschap en aan alle lidstaten met betrekking tot de situatie van de Ahmadi, dat de Speciale Rapporteurs erkennen dat de Ahmadi-gemeenschap als groep het slachtoffer is van systematische discriminatie, stigmatisering, agressies, uitsluiting, haatcampagnes en geweld, dat eveneens geweten is dat zij lid is van de Ahmadi-gemeenschap, zij een rechtstreeks risico loopt op vervolging, omwille van de daden van vervolging die in het algemeen gericht worden aan de gemeenschap, dat om te kunnen genieten van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM zij op het Belgische grondgebied moet kunnen verblijven om de procedure voor het EHRM te kunnen bijwonen. Zij meent dat een gedwongen uitwijzing in die zin de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest schendt.

3.1.4. De Raad wijst er vooreerst op dat niet blijkt dat het *in casu* om een gedwongen uitwijzing gaat.

3.1.5. Voorts stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het ingediende verzoek om internationale bescherming en erop wees dat op 11 februari 2021 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek werd genomen en dat het beroep tegen voormelde beslissing door de Raad werd verworpen op 8 juni 2021.

Het onderzoek naar de mogelijke risico's bij terugkeer in het licht van artikel 3 van het EVRM vond reeds op 11 februari 2021 plaats door de commissaris-generaal naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat de Raad eveneens een onderzoek deed naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 8 juni 2021.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM, voor wat betreft de voorgehouden vrees en de veiligheidsrisico's in het land van herkomst, inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In de beslissing van 11 februari 2021 wordt gesteld:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadigemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Zo zijn uw verklaringen omtrent de persoonlijke problemen die u zou gekend hebben omwille van uw religie niet overtuigend. Het CGVS merkt vooreerst op dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt ter staving van deze problemen. Nochtans is uw religieuze gemeenschap wel op de hoogte ervan, zo zei u (CGVS, p. 18). De vaststelling dat desondanks in het door u neergelegde attest van uw geloofsgemeenschap uw eerdere functie in Pakistan vermeld wordt, maar er met geen woord gerept wordt over uw vermeende problemen in Pakistan, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen ernstig aan. U verklaarde dat Shumaila en haar moeder u van bekering beschuldigden en de politie samen met mensen van Khatme Nabuwat op zoek waren naar u omdat u zogezegd mensen had bekeerd (CGVS, p. 14-16). “Als de politie me gearresteerd zou hebben zouden ze me aangeklaagd hebben over de bekering en voor blasfemie, dat ik de profeet beledigde”, zo zei u (CGVS, p. 16). U kan dit alles echter niet staven aan de hand van documenten. Gevraagd of de politie een arrestatiebevel had voor u, zei u eerst ontwijkend dat het er in Pakistan niet toe doet of de politie al dan niet een arrestatiebevel heeft en dat ze doen wat ze willen als het over jullie gaat. Daarna zei u dat ze geen arrestatiebevel getoond hebben, dat u niet weet of er een klacht was tegen u en dat ze meestal pas later een klacht indienen (CGVS, p. 16). Even later zei u dan weer stellig dat er later geen officiële klacht is geweest tegen u maar dat ze u bleven zoeken (CGVS, p. 16). Dit alles is weinig overtuigend. Als de politie daadwerkelijk de intentie had u te arresteren en/of als u beschuldigd was van bekering of blasfemie kan verwacht worden dat u documenten ter staving hiervan neerlegt. Voorts is het opmerkelijk dat de politie na 5 november 2017 nooit meer opnieuw naar het huis van uw schoonouders of uw ouderlijk huis is gegaan op zoek naar u, louter omdat u daar niet meer gezien was (CGVS, p. 16). Dat de politie enerzijds op één avond zowel naar het huis van uw schoonouders als naar uw ouderlijk huis op zoek ging naar u, waaruit toch een zekere urgentie blijkt, maar daarna niet meer

terugkeerde op zoek naar u en u ook niet schriftelijk vroeg u aan te melden is opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen aan.

Ook uw verblijf in Rabwah en Azad Kashmir staat u op geen enkele wijze (CGVS, p. 4). Nochtans verbleef u daar geruime tijd, met name van november 2017 tot uw vertrek uit Pakistan in maart 2019, maar u hebt zelfs geen foto's ter staving van uw verblijf op deze plaatsen (CGVS, p. 4). Gevraagd wat u deed in Rabwah en Azad Kashmir, zei u slechts vaagweg dat u de hele tijd binnen bleef (CGVS, p. 4). Met betrekking tot uw verblijfplaats in Azad Kashmir kon u slechts aangeven dat het in de stad Mirpur Kas was (CGVS, p. 4). Dat u de hele tijd binnen bleef is een weinig overtuigende verklaringen voor uw onwetendheid over het volledige adres (CGVS, p. 4).

Het CGVS merkt tevens op dat u bij de DVZ geen melding maakte van de beschuldiging van bekering door Shumaila en haar moeder (Vragenlijst CGVS). U verklaarde dat u bij de DVZ wel over dit incident wou vertellen, maar dat u gestopt werd en dat men u zei dat u geen details moest vertellen (CGVS, p. 17). Hoewel het CGVS erkent dat een onderhoud bij de DVZ beknopt is, overtuigt uw verklaring niet. U had bij de DVZ immers zelfs de gelegenheid om te vertellen over problemen die uw vader, ooms en broer vele jaren geleden ervaarden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u niet de kans kreeg om over uw persoonlijke, recente problemen te vertellen is dan ook weinig aannemelijk.

De vaststelling dat u tot 2018 in Pakistan bleef wonen tast verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging aan. Het CGVS merkt op dat u in 2007 op legale wijze met uw toenmalige echtgenoot naar Italië en Singapore reisde als toerist (CGVS, p. 5). Hoewel u verklaarde dat de omstandigheden in de periode 2000-2002 zeer slecht waren in uw dorp en uw vader en ooms in die periode problemen hadden, zo werd uw vader geslagen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS, p. 7, 18), maakte u in 2007 geen gebruik van de gelegenheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Europa. Nochtans hadden uw ooms die in Europa woonden gezegd dat u mocht blijven, maar u verkoos terug te keren naar Pakistan en daar te scheiden van uw man (CGVS, p. 7). Ook na uw huwelijk in 2014 met uw huidige echtgenoot, die legaal in België verblijft, was u niet van plan om naar België te gaan (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u voor uw bejaarde schoonouders moest zorgen en dat u niet naar België gekomen zou zijn als uw leven niet in gevaar was (CGVS, p. 14). Het CGVS merkt echter op dat u het dorp van uw schoonouders verliet in november 2017 en pas in maart 2019 Pakistan verliet. Gevraagd waarom u in die periode geen aanvraag tot gezinshereniging deed, zei u dat u dacht dat de situatie zou verbeteren, maar dat die integendeel verslechterde en dat uw familie dan uw vertrek regelde (CGVS, p. 14). Toen u gevraagd werd op welke manier de situatie toen verslechterde, verwees u naar een incident met graven van Ahmadi's die vernield werden (CGVS, p. 12, 17). Dit incident had echter volgens de door u neergelegde informatie plaats in juni 2020 (volgens uw eigen verklaringen in mei 2020), geruime tijd na uw vertrek uit Pakistan en kan dus geen aanleiding geweest zijn tot uw uiteindelijke vertrek. Toen u hierop gewezen werd en u de vraag gesteld werd wat u deed besluiten om Pakistan te verlaten, zei u dat u toen u bij uw tante was telefoon kreeg dat ze uw adres hadden gevonden (CGVS, p. 18). Dat u dan pas melding maakte van zo'n telefoongesprek, terwijl u eerder in uw vrij relaas daar niets over verteld had en enkel aangehaald had dat u gebeld was door leiders van Khatme Nabuwat in verband met het opstellen van een document is opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaring aan (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, het feit dat u pas zo'n anderhalf jaar na uw vlucht uit uw dorp omwille van uw persoonlijke problemen Pakistan verliet en in tussentijd zelfs geen poging deed om op legale wijze uw echtgenoot in België te vervoegen, waar u in veiligheid zou zijn, is opmerkelijk en relativeert de ernst van de door u voorgehouden vrees. De opmerking van uw advocaat dat de meeste Belgische gemeentes en de Dienst Vreemdelingenzaken Ahmadi huwelijken niet erkennen waardoor zelfs nu gezinshereniging niet mogelijk zou zijn voor u wijzigt deze beoordeling niet (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat dit de reden was waarom u geen aanvraag tot gezinshereniging deed vanuit Pakistan.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Wat uw vroegere activiteiten in Pakistan betreft, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan verlaten heeft omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden. Zoals hierboven reeds werd aangehaald slaagde u er immers niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u een actuele vervolgingsvrees zou kennen. Gevraagd of u behalve het incident in 2017 en de gevolgen daarvan nog problemen gehad in Pakistan, haalde u geen problemen aan die u persoonlijk ervaren hebt (CGVS, p. 18). Met betrekking tot de functies die u uitgeoefend zou hebben in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan stelt het CGVS vast dat u na uw persoonlijk onderhoud een kopie van een attest van de Ahmadigemeenschap in België

neerlegde ter staving van uw functie als voorzitter van de Iajna in uw dorp Nawankot Chak 79 van 2015 tot 2017. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit onvoldoende is om een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij terugkeer aan te tonen. Er werd immers vastgesteld dat de persoonlijke problemen die u zou gehad hebben in Pakistan niet geloofwaardig zijn (zie supra). Er kan voorts niet geconcludeerd worden dat u louter omwille van uw voormalige functie in uw geloofsgemeenschap een beschermingsnood zou kennen. Er dient immers vastgesteld te worden dat u deze functie op lokaal niveau slechts gedurende een relatief korte periode uitoefende, met name tussen 2015 en 2017, en dat u in de daaropvolgende periode, tot uw vertrek uit Pakistan in maart 2019, geen enkele functie uitoefende in uw land. Gezien u er niet in slaagde uw vermeende persoonlijke problemen en uw onderduiking aannemelijk te maken, spreekt het voor zich dat deze elementen geen verklaring bieden voor de stopzetting van uw functie. Met betrekking tot de door u neergelegde kopie van het document d.d. 21 oktober 2016 ter staving van uw activiteiten in uw geloofsgemeenschap in Pakistan dient opgemerkt te worden dat uit vertaling van dit document blijkt dat het louter betrekking heeft op Waqfe Arzi. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Waqfe Arzi een project van de Ahmadi-gemeenschap is waarbij gelovigen gedurende een korte periode koranles geven en religieuze kennis delen. Het door u neergelegde document, dat reeds een geringe bewijswaarde heeft gezien kopieën makkelijk manipuleerbaar zijn door middel van knip- en plakwerk, vorm hoogstens een begin van bewijs dat u deelgenomen hebt aan Waqfe Arzi maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u beweerd functies.

Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat u, ondanks het feit dat u reeds enige tijd in België verblijft, geen functie uitoefent binnen de Ahmadi-gemeenschap en dat uw activiteiten beperkt zijn tot deelname aan activiteiten van de Iajna (CGVS, p. 8). Uw religieuze beleving in België overstijgt dan ook niet het dagdagelijkse. U toont door middel van uw verklaringen en documenten niet aan dat uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Met betrekking tot uw vrees voor uw eer in geval van terugkeer naar uw land van herkomst dient opgemerkt te worden dat u deze vrees niet personaliseert, noch concretiseert. U verwees hieromtrent naar een artikel over de ontvoering van een meisje van 14 jaar oud; de dader zou vrijgelaten zijn omdat hij gehuwd zou zijn met haar (CGVS, p. 18). Gevraagd naar het verband met uzelf zei u slechts dat u ook ontvoerd kan worden, dat dit de toestand van justitie is in Pakistan en dat er van alles kan gebeuren (CGVS, p. 19). De verwijzing naar een ontvoering van een meisje en de algemene toestand in Pakistan volstaat echter geenszins om een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ontvoering of schending van uw eer.

U bezorgde middels een e-mail van uw advocaat d.d. 2 november 2020 enkele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud. De door u aangehaalde correcties van tyfouten op p. 2 en p. 6 hebben geen impact op deze beslissing. De vervanging van het door het CGVS genoteerde "Ik verkocht ook pantoffels voor kinderen, ik deed dat graag" (CGVS, p. 6) door "Ik kocht soms kalveren en gaf nadien het vee aan armere mensen. Dat was een soort hobby" wordt niet aanvaard gezien het grote verschil niet verklaard kan worden door een tyfout of misverstand tijdens het onderhoud. Overigens merkt het CGVS op dat de zin genoteerd door het CGVS eindigt met "dat was een bron van inkomsten", waaruit duidelijk blijkt dat het niet over giften aan arme mensen gaat zoals u beweert. Sowieso merkt het CGVS op dat deze zin geen invloed heeft op de beslissing.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw identiteitskaart, paspoort, geboortecertificaat en huwelijksakte hebben betrekking op uw identiteit en burgerlijke staat, elementen die niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De kopie van het attest van de Ahmadi-gemeenschap in België werd hierboven reeds besproken. De kopieën van Belgische/Duitse verblijfstitels/identiteitskaarten van uw echtgenoot, familieleden van uzelf en uw echtgenoot en een dorpsgenoot hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Het CGVS merkt hieromtrent op dat elk verzoek om internationale bescherming naar eigen merites beoordeeld en bekeken dient te worden. De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat u erkend dient te worden als vluchteling. De kopieën van

betalingsbewijzen hebben een geringe bewijswaarde gezien de manipuleerbaarheid van kopieën, vormen hoogstens een begin van bewijs dat u donaties en bijdragen betaald hebt aan de Ahmadigemeenschap in België en Pakistan en hebben geen bewijswaarde met de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De kopieën van artikels, foto's en een persmededeling in verband met grafschennis hebben betrekking op het dorp waar u bij uw schoonouders woonde, Nawankot Chak 79. Hoewel dit incident betreuenswaardig is kan op basis van dit ene incident waarbij Ahmadi graven in het dorp beschadigd werden niet geconcludeerd worden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade bestaat. De kopieën van artikels en documenten met betrekking tot problemen van Ahmadi's zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. U dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Het artikel over de ontvoering van een meisje en de kopie van het document in verband met Waqfe Arzi werden hierboven reeds besproken. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

(...)

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab; uw raadsheer verwijst hierbij naar de activiteiten van personen en extremistische groeperingen die optreden tegen Ahmadi's (CGVS, p. 19). Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw geloof verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw geloof minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen he slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Ahmadi moslim bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra)."

Bij arrest nummer 255 961 van 8 juni 2021 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing. In het arrest kan gelezen worden wat volgt:

"Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof

van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers alsmede vernielingen en sluitingen van moskeeën, vernielingen aan begraafplaatsen en pesterijen. Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Voorts blijkt nog uit de beschikbare informatie in het administratief dossier dat lokale personen met een socio-economisch profiel en een zeker aanzien binnen de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Waar nog volgens deze informatie, het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, varieert het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014 - 2020 tussen twee en elf moorden per jaar. In 2019 en de eerste helft van 2020 gebeurden er respectievelijk 3 en 1 moord(en) die allemaal voorkwamen in de provincie Punjab. Wat betreft het aantal aanklachten en beschuldigingen van blasfemie blijkt dat er in 2019, 8 Ahmadi's werden aangeklaagd in vijf aanklachten, hetgeen een aanzienlijke daling is in vergelijking met voorgaande jaren. Zo werden er in 2017 nog 77 Ahmadi's aangeklaagd, en 62 in 2018. In de eerste helft van 2020 werden slechts 4 Ahmadi's aangeklaagd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("depending on the individual circumstances of the case", UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017). Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om in concreto aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Een in concreto beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming is immers noodzakelijk.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift op uitgebreide wijze in op de (recente ontwikkelingen in de) situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan, op de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan en op recente veiligheidsincidenten. De informatie die verzoekster citeert, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt immers vast dat de door verzoekster geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt (ten dele zelfs dezelfde informatie betreft) als de door verweerder bijgebrachte informatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, kan zij allerm minst gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaronder de COI Focus van juni 2020 inzake de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, mits de nodige nuancering dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt, zo vervolgen zij nog. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van

een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. Zoals hoger reeds aangehaald en mede gelet op de medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster komt het aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees in concreto aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft met betrekking tot de door hen gehanteerde verificatieprocedure. De uiteenzetting in het verzoekschrift en verzoeksters aanvullende nota met betrekking tot de situatie van Ahmadi in de provincie Punjab werpt op de voorgaande vaststellingen geen ander licht. Er werd in deze vaststellingen immers terdege rekening gehouden met de precaire omstandigheden waarin de Ahmadiyya-gemeenschap zich in Pakistan kan bevinden. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt evenwel niet dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap Pakistan op zich volstaat om een gegronde nood aan internationale bescherming aan te nemen. Ook de persmededeling in verband met de grafschennis in het dorp waar verzoekster bij haar schoonouders woonde, Nawankot Chak 79, die verzoekster opnieuw neerlegt en een algemeen rapport desbetreffend en de foto's die bij de aanvullende nota werden gevoegd van een actie waarbij anti-Ahmadi's met de steun van de politie de Ahmadimoskee en -huizen aanvielen om de islamitische inscripties ervan te verwijderen hebben geen betrekking op haar persoon en kunnen in het licht van voorgaande vaststellingen en overwegingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster omwille van haar Ahmadi-achtergrond persoonlijk het risico loopt om in Pakistan te worden vervolgd.

(...)zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt ook niet concreet aannemelijk op welke wijze, betreffende de voorgehouden vrees voor vervolging, de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij aldus wijst op een vrees voor persoonlijke vervolging en een vrees voor vervolging omwille van daden van vervolging in het algemeen gericht aan de Ahmadi-gemeenschap bij terugkeer, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. De verzoekende partij wijst op een open brief van 13 juli 2021 van VN-experten en citeert hieruit enkele paragrafen. Echter stelt de Raad vast dat de informatie uit de brief in de lijn ligt van de informatie waarover de Raad kon beschikken bij het beoordelen van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij. Immers blijkt uit het arrest nr. 255 961 van 8 juni 2021 dat *"uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse*

'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaans overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers alsmede vernielingen en sluitingen van moskeeën, vernielingen aan begraafplaatsen en pesterijen." Hieromtrent wordt geoordeeld "Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd." Gelet op het feit dat de informatie in de lijn ligt van de informatie waarop de Raad zich gebaseerd heeft in het arrest van 8 juni 2021 en ook uit de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van de open brief van 13 juli 2021 niet blijkt dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi in Pakistan, diende de verwerende partij in die omstandigheden geen bijkomend onderzoek te voeren naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog gegevens aanbrengt over haar persoonlijke situatie of de algemene situatie voor Ahmadi in Pakistan die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden.

Door thans opnieuw gewag te maken van een vrees voor persoonlijke vervolging en omwille van daden van vervolging in het algemeen gericht aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ondanks het reeds afgewezen verzoek tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Pakistan.

Waar de verzoekende partij wenst te laten uitschijnen dat zij wel degelijk het risico loopt op vervolging omwille van haar persoonlijke situatie en/of omwille van de daden van vervolging in het algemeen gericht aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan, kan de Raad enkel vaststellen dat dit kritiek is op de beslissing van de commissaris-generaal van 11 februari 2021 en het arrest van de Raad van 8 juni 2021. Dergelijke kritiek is niet dienstig.

3.1.6. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt en bijgevolg evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

3.1.7. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van artikel 47 van het Handvest aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat tegen het arrest nr. 255 961 van 8 juni 2021 een verzoekschrift wordt ingediend voor 8 oktober 2021 bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), doch legt hiervan geen enkel bewijs voor bij het verzoekschrift, noch ter gelegenheid van de terechtzitting van 8 oktober 2021. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er sprake is van een procedure voor het EHRM, zodat zij niet dienstig kan betogen dat zij, om te kunnen genieten van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, op het Belgisch grondgebied moet kunnen blijven om de procedure voor het EHRM bij te wonen. Bovendien toont zij evenmin aan dat haar aanwezigheid bij een dergelijke procedure vereist of essentieel is. Het weze voorts herhaald, dat er geen sprake is van een gedwongen uitwijzing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de asielinstanties hun verplichtingen niet hebben nageleefd en zij verwijst naar haar procedure internationale bescherming, stelt de Raad vast dat deze kritiek niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

De bestreden beslissing geeft blijk van een stereotype motivatie. Er wordt geen enkele referentie gemaakt aan de individuele elementen met betrekking tot verzoekster.

In de nota “Evaluatie artikel 74/13”, die niet toegevoegd werd aan de bestreden beslissing, staat het volgende te lezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- Gezins- en familieleven : Betrokkene is gehuwd met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.*
- Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde last te hebben van mentale stress en slaapproblemen. Zij legde echter geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Tegenpartij stelt enerzijds dat er enkel een positieve verplichting bestaat om de handhaving van het gezinsleven te garanderen als een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend en anderzijds dat het maar om een tijdelijke scheiding zou gaan en verzoekster vanuit Pakistan de nodige stappen kan zetten voor een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Dit houdt echter geen rekening met de realiteit van verzoeksters situatie en de informatie die door verzoekster reeds gecommuniceerd was. Verzoekster had reeds uitgelegd dat het Ahmadi-huwelijk gewoonlijk niet erkend wordt door de Belgische overheden waardoor de aanvraag ook niet mogelijk was. Bijkomend, heeft de echtgenoot van verzoekster ook onvoldoende inkomsten om de wettelijke inkomensgrens voor gezinshereniging te halen. Omwille van deze redenen, is een gezinshereniging geen mogelijkheid voor verzoekster, wat zij ook reeds verklaarde en ook zo blijkt in de beslissing van het Commissariaat-Generaal. De scheiding zou dus niet tijdelijk zijn en verzoekster zou niet de mogelijkheid hebben legaal terug naar België te reizen.

De bestreden beslissing, die deze motivatie ook niet herneemt, schendt op dit punt de artikelen 74/13 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

De analyse van verzoekster gezinsleven is stereotiep en getuigt niet van een afdoende toetsing.

“Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.”

Dat er geen positieve verplichting bestaat, betekent nog niet dat er geen negatieve verplichting rust op de Belgische overheden. Zo stelt artikel 8 EVRM dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De stereotype motivatie in de nota, die zich enkel steunt op het feit dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging zou kunnen indienen, houdt geen rekening met het risico dat verzoekster voor onbepaalde duur gescheiden zou worden van haar echtgenoot, zonder werkelijk perspectief op een hereniging.

De inmenging in het privé en-gezinsleven van verzoekster is aldus veel belangrijker dan wat de bestreden beslissing laat uitschijnen. De impact hiervan werd niet op afdoende manier getoetst en schendt de artikelen 74/13 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

3.2.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal op 11 februari 2021 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat op 8 juni 2021 door de Raad het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen, alsook dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing blijk geeft van een stereotype motivering, dat er geen enkele referentie wordt gemaakt aan de individuele elementen in het dossier, dat er wel sprake is van een nota "Evaluatie artikel 74/13", doch dat deze niet werd toegevoegd aan de bestreden beslissing noch werd de motivering hernomen in de bestreden beslissing, dat de analyse in de nota stereotiep is.

Vooreerst merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

Betreffende het in rekening brengen van en het motiveren betreffende de individuele elementen in het dossier van de verzoekende partij, stelt de Raad, samen met de verzoekende partij, vast dat in het administratief dossier een nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 9 augustus 2021 is opgenomen. Voorts blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de in de voormelde nota weergegeven motivering betreffende het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij citeert. Hieruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij voor het indienen van onderhavig verzoekschrift kennis had van voormelde nota waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele elementen van het dossier van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag naar het al dan niet bestaan van een formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat de voormelde nota niet werd toegevoegd aan de bestreden beslissing of dat de erin opgenomen motivering niet werd hernomen in de bestreden beslissing, daar de verzoekende partij voor het indienen van haar verzoekschrift op de hoogte was van de motieven hieromtrent, zodat zij zich er dienstig kan tegen verweren, wat zij betreffende haar gezinsleven ook doet zoals zal blijken uit wat volgt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat de motieven betreffende haar gezinsleven in de nota "Evaluatie artikel 74/13" geen rekening houden met de realiteit van haar situatie en de informatie die zij reeds

gecommuniceerd had, dat zij reeds had uitgelegd dat het Ahmadi-huwelijk gewoonlijk niet erkend wordt door de Belgische overheid waardoor de aanvraag ook niet mogelijk was, dat bijkomend haar echtgenoot ook onvoldoende inkomsten heeft om de wettelijke inkomensgrens voor gezinshereniging te halen, dat omwille van deze redenen gezinshereniging geen mogelijkheid is voor haar, wat zij ook reeds verklaarde en ook zo blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal, dat de scheiding aldus niet tijdelijk zou zijn en zij niet de mogelijkheid zou hebben legaal terug naar België te reizen. Zij meent voorts dat de analyse in de voormelde nota niet getuigt van een afdoende toetsing, dat het feit dat er geen positieve verplichting bestaat, nog niet betekent dat er geen negatieve verplichting rust op de Belgische overheid, dat de stereotiepe motivering die zich enkel steunt op het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging zou kunnen indienen, geen rekening houdt met het risico dat zij voor onbepaalde duur gescheiden zou worden van haar echtgenoot, zonder werkelijk perspectief op hereniging, dat de inmenging in haar gezins- en privéleven dus veel belangrijker is dan wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, dat de impact hiervan niet op afdoende wijze werd getoetst.

3.2.8. Uit de stukken van het administratief dossier, met name de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 9 augustus 2021, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij voorgedragen gezinsleven, doch heeft geoordeeld:

"Gezins- en familieleven : Betrokkene is gehuwd met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben."

3.2.9. Hieruit blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij enerzijds op wijst dat het de verzoekende partij vrij staat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, dat dit tot op heden nog niet gebeurd is, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinshereniging te handhaven en anderzijds dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij beiden toegang hebben.

3.2.10. Daargelaten de vraag of het motief dat er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinshereniging te handhaven daar er nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, al dan niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is, stelt de Raad vast dat uit de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, afdoende blijkt waarom het gezinsleven van de verzoekende partij het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat de verwerende partij geen rekening houdt met het risico dat zij voor onbepaalde duur gescheiden zou worden van haar echtgenoot, nu zij er wel degelijk op wijst dat er bij het gevolg geven aan het bevel sprake is van een scheiding maar motiveert dat deze scheiding tijdelijk is, met name de tijd nodig om stappen te ondernemen tot gezinshereniging met haar partner, alsook motiveert dat tijdens deze scheiding contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de realiteit van haar situatie en de informatie die zij reeds gecommuniceerd had, dat zij reeds had uitgelegd dat het

Ahmadi-huwelijk gewoonlijk niet erkend wordt door de Belgische overheid waardoor de aanvraag ook niet mogelijk was, dat bijkomend haar echtgenoot ook onvoldoende inkomsten heeft om de wettelijke inkomensgrens voor gezinshereniging te halen, dat omwille van deze redenen gezinshereniging geen mogelijkheid is voor haar, dat de scheiding aldus niet tijdelijk zou zijn en zij niet de mogelijkheid zou hebben legaal terug naar België te reizen, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij toont niet aan dat het Ahmadi-huwelijk gewoonlijk niet erkend wordt in België, noch minder dat haar huwelijk niet erkend wordt of zou erkend worden door de Belgische overheden. Evenmin toont zij aan dat haar echtgenoot onvoldoende inkomsten heeft om de wettelijke inkomensgrens voor gezinshereniging te halen of dat indien dit het geval is, gezinshereniging voor haar uitgesloten is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde door haar gekende relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden waar zij oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken en maakt aldus evenmin aannemelijk dat er sprake is van een risico dat zij voor onbepaalde duur gescheiden zou worden van haar echtgenoot, zonder werkelijk perspectief op hereniging. Bovendien wijst de Raad er op dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de Vreemdelingenwet en zelf stappen te ondernemen als zij zich wil beroepen op een gezinsleven met haar echtgenoot. De verzoekende partij toont niet aan waaruit zou volgen dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds zou dienen te oordelen over de aanvraag tot hereniging.

Betreffende de stelling dat zij voor onbepaalde duur zou gescheiden worden van haar echtgenoot, zonder perspectief op hereniging, gaat zij overigens ook voorbij aan de motieven dat zij contact kan onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert die het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zo voert zij niets aan waaruit blijkt dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst mocht zij dit noodzakelijk vinden, in afwachting van een eventuele terugkeer naar het Belgisch grondgebied. Evenmin verduidelijkt zij waarom zij het problematisch vindt om tijdelijk van haar partner te worden gescheiden.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de belangenafweging in de nota "Evaluatie artikel 74/13" niet afdoende is, noch dat de inmenging in haar gezins- en privéleven dus veel belangrijker is dan wat de bestreden beslissing laat uitschijnen en dat de impact hiervan niet op afdoende wijze werd getoetst.

3.2.11. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de in de voormelde nota gemaakte belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Betreffende de overwegingen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, wijst de Raad ter volledigheid nog op wat volgt.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg, zoals ook wordt overwogen in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 9 augustus 2021, met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar echtgenoot kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar echtgenoot niet in de mogelijkheid zou zijn haar te bezoeken in het land van herkomst, zoals ook wordt overwogen in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 9 augustus 2021.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat het voor haar echtgenoot onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar zijn leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

3.2.12. De verzoekende partij stelt nog dat de inmenging in haar privéleven veel belangrijker is dan wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, doch laat zij na een beschermingswaardig privéleven op het grondgebied aannemelijk te maken, zodat zij niet aantoont dat er sprake is van een privéleven dat het nemen van de bestreden beslissing kon verhinderen en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening mee te houden.

3.2.13. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, noch dat zij gezondheidsproblemen heeft die het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden staan, zodat met het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij *in casu* geen rekening diende te worden gehouden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 9 augustus 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

"• Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

(...)

• Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde last te hebben van mentale stress en slaapproblemen. Zij legde echter geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen."

3.2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht in dit licht wordt aannemelijk gemaakt.

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.2.15. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER